

naar man ser, at man er vant til at tage ca. 10,000 Tons til Nyborg ad Søvejen, og nu er der her kun Tale om 1,500 Tons. Der var Tale om 8,000, men de 7,000 ere ikke gaaede denne Vej, og regner man, at det bliver 7,000 Tons mindre, bliver der et Tab for Havnen i Havne- og Bropenge af ca. 3,000 Kr. og for Arbejderbefolkningen, der losses, et Tab paa 7,000 Kr.

Man kunde jo stille det Spørgsmaal: Ere de tyske Kul da ikke billigere, og er det ikke derfor, man har taget dem og tager dem pr. Bane i Stedet for pr. Skib? Som bekendt blive Kullene imidlertid ikke dyrere for Statsbanerne, fordi de losses i Søkøbstæderne, idet det er en af Konditionerne, at de skulle leveres fragtfrit og toldfrit paa disse Stationer. Spørgsmaalet bliver da: Er der nogen Gevinst ved at tage de tyske Kul, eller hvorfor tages de tyske Kul fremfor de engelske? Dertil er der jo at bemærke, hvad der er oplyst af det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck), at det Syndikat, der leverer de westphalske Kul, og som indgiver store Tilbud, forlanger dem approberede under et. Disse Tilbud vise sig at være dyrere i de Byer, hvor der ingen Konkurrence er med engelske Kul, end hvor der er Konkurrence. Spørgsmaalet, om de tyske Kul ere bedre end de engelske, kan jeg selvfølgelig ikke afgøre, men man mener derovre — det er jo nærmest usagkyndige Folk —, at det omvendte er Tilfældet, og man er derfor bange for, at der yderligere ved de 5 store Iltogslokomotiver, der nu foreslaas anskaffede til Brug paa Fyn, skal gøres Forsøg med de tyske Kul, og da Befolkningen tilmed tror, at der skal være særegne Fyrsteder til disse osv., kan jeg godt forstaa, at de have næret nogen Frygt for, at man skulde gaa uden om dem ved Leverancerne. Og det er jo ikke alene Befolkningen i Nyborg, men ogsaa i andre Byer, hvor der er kostet ikke saa lidt paa Havnevæsenet, og hvor der nu engang er gode Forhold til Stede for Losning af Kul, at man ønsker, at disse Leverancer skulle gaa til dem, naar det vel at mærke ikke bliver dyrere for Statsbanerne, hvad der jo ikke er Tilfældet her. Det ser jo forunderligt ud, at f. Eks. det nævnte Syndikat tilbyder at levere Kul i Strib for 15 Kr. 2 Øre pr. Ton og i Fredericia for 16 Kr. og nogle Øre. Nu koster det selvfølgelig noget at transportere Kullene fra Strib til Nyborg, hvor de skulle anvendes, og vi maa jo ogsaa huske paa, at denne Bane i Forvejen er overtrafikeret, ligesom Damp-

færgerne over Lille Bælt i Forvejen have saa megen Person- og Godstrafik, at der ikke er Grund til at belaste dem ydermere, navnlig med Kul, naar man kan faa dem ad anden Vej. Hvis der altsaa ikke er særlige Grunde for at bruge de tyske Kul, saa at de enten ere billigere eller bedre end de engelske, føler jeg mig overbevist om, at den ærede Minister vil tage Spørgsmaalet op og sørge for, at det ikke gentager sig. Her kommer for øvrigt et andet Moment til. Saavidt mig bekendt, er der en Forskel i Vægten mellem engelske og tyske Tons, idet den engelske vejer 32 Pd. mere, hvad der jo betyder noget.

I et Blad, der særlig beskæftiger sig med Spørgsmaal vedrørende Handelen, nemlig „Børsen“, er der Torsdagen den 13de April givet en Oversigt over Priserne ved denne Kulleverance, og dertil er føjet følgende: „Der har jo i Købmanskredse hersket baade Harm og Forundring over den mærkelige Fremgangsmaade, Statsbanerne for nylig have udvist ved sine Licitationer over Kul, og de samme Følelser have fundet Udtryk ogsaa i Udlandet. Vi skulle eksempelvis i denne Forbindelse meddele følgende Uddrag af et Brev, et stort engelsk Firma har tilskrevet en herværende Forbindelse.“ Derefter følger Brevet paa Engelsk, og da jeg interesserer mig for denne Sag, har jeg bedt en Mand, der er stivere i Engelsk end jeg, om at oversætte det. Det lyder i Oversættelse saaledes: „De danske Jærnbane-Autoriteters Optræden ved at forkaste alle de engelske Tilbud, som fremkom, efter at Priserne vare blevne offentliggjorte, for at give det tyske Syndikat Lejlighed til at undersøge os, bliver meget ugunstigt bedømt her. Englænderne ere ikke vante til den Art tvivlsomme Metoder i Forretningslivet — og en saadan Optræden overfor England, som er Danmarks bedste Kunde, burde offentligt fordømmes i hele den danske Presse.“ Det er jo ogsaa vel forstaaeligt, at de engelske Kulleverandører, naar de tro sig saaledes forurettede, kunne føre et saa kraftigt Sprog, og jeg er overbevist om, at den meget ærede Minister ogsaa vil tage Hensyn dertil. Jeg har som sagt ikke kunnet undlade at udtale dette, og lægger ikke andet og mere deri, end hvad jeg er overbevist om, at den højtærede Minister vil give mig Ret i. En berettiget Kritik maa man finde sig i; hvad der er uberettiget, kan der selvfølgelig ikke tages Hensyn til.

Jeg vil slutte med igen at anbefale, at det omtalte Fiskerleje Nordenhuse maa